

Heremietentijd

Katinka H Durkstra

Uitgeverij Oorsprong

Copyright
© 2025 Katinka H Durkstra | Uitgeverij Oorsprong

Eerste druk april 2025

ISBN 9789461013996
NUR 320

Redactie en correctie:
Pauline van der Pol

Trefwoorden:
Persoonlijke ontwikkeling, (familie)relaties,
kanker, genezing

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Oorsprong, Postbus 188, 8260 AD Kampen

www.uitgeverijoorssprong.nl

Disclaimer: ondanks alle zorg die aan het realiseren van dit boek is besteed,
kan noch de auteur, noch de redacteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor
mogelijke schade die het gevolg is van een eventueel (onjuist) gebruik van dit boek.

And a woman spoke, saying, Tell us of Pain.
And he said:
Your pain is the breaking of the shell
that encloses your understanding.
Even as the stone of the fruit must break,
that its heart may stand in the sun,
so must you know pain.
And could you keep your heart in wonder
at the daily miracles of your life,
your pain would not seem less wondrous
than your joy;
And you would accept the seasons of your heart,
even as you have always accepted the seasons
that pass over your fields.
And you would watch with serenity through
the winters of your grief.
Much of your pain is self-chosen.
It is the bitter potion by which the physician within you
heals your sick self.
Therefore, trust the physician,
and drink his remedy in silence and tranquillity:
For his hand, though heavy and hard,
is guided by the tender hand of the Unseen.
And the cup he brings,
though it burns your lips,
has been fashioned of the clay which the Potter
has moistened with His own sacred tears.

The Prophet, Kahlil Gibran (Windmill Press 1939)

Proloog

Bewust had ik er nooit voor gekozen, om als heremiet oftewel kluizenaar te leven. De ruim drie jaren dat ik dat deed waren noodgedwongen. Ik werd in eerste instantie geveld door borstkanker en een uitputtende behandeling die me op een haartje na lieten sterven. Die bijna dood ervaring was pas achteraf een prachtige ervaring en een nieuw begin van mijn leven. Maar waardoor ik nog veel meer in de put raakte was mijn gebroken hart en een gekmakend gevoel van verlatenheid in exact diezelfde periode. Ik heb me als een geslagen paardje op een donkere stal gevoeld. Mijn grootste nachtmerrie. En ik wist niet hoe ik door die imaginaire gesloten deur, naar buiten kon lopen. Wat ik deed was schrijven; meer dan tweehonderd onbeantwoorde brieven.

Heremietentijd werd een ongecensureerd en rauw verslag dat uit drie delen bestaat. 'Een tedere kus op mijn ontbrekende wimpers' is wat je een 'gewoon' kankerdagboek zou kunnen noemen. In mijn zoektocht om uit de misère te stappen heb ik in die periode ook mijn eigen 'Blauwdruk' geschreven. Te beginnen bij mijn geboorte tot aan het heden van dit schrijven aan toe. Je zou het als emotionele heling kunnen beschouwen, waar ik wederom noodgedwongen en eindelijk pas aan toe kwam. 'Bellen met de engelen' werd een derde facet waarin ik me meer dan ooit zou verdiepen in mijn spirituele groei en de verbinding met het universele. Uitgeverij Oorsprong heeft de drie verhaallijnen van een prachtig eigen symbooltje voorzien; een hart, een ginkgo blad (levensboom) en twee engelenvleugels. Je ziet de titels en afbeeldingen steeds rechts bovenaan de pagina's staan.

Dat deze chaotische en verdrietige episode in mijn leven zou leiden tot een transformatieproces en persoonlijke groei zag ik zo een twee drie niet aankomen. Werkelijk alsof ik onder een steen vandaan kwam. Toch heeft het me gebracht waar ik nu ben. Ik ben uit de slachtofferrol gestapt en in een fase van zelfontplooiing terecht gekomen door hard te werken aan mezelf. Ik ben vele malen meer dichterbij mijn eigen ziel en 'zijn' gekomen en daarvoor ben ik dankbaar. Inherent daaraan ben ik de kanker en 'Jan', die me dat gebroken hart opleverde, ook oneindig dankbaar.

Het delen van dit hoogstpersoonlijke verhaal over vallen en opstaan om uiteindelijk ons geluk in eigen handen te nemen, is mijn bijdrage aan iedereen die wat her- of erkenning nodig heeft in vergelijkbare of

levens veranderende situaties. De wereld van nu, anno tweeduizend vijftig, leert ons dat zelfliefde en *selfcare* en onze persoonlijke ontwikkeling, ons hoogste goed zijn. Waarbij we bijvoorbeeld opvoeding, verleden en oude patronen bewust mogen loslaten en daarop ook helen. We een plek mogen vinden precies tussen hemel en aarde in, daar waar we ons nu bevinden. Een zelfbewuster mens worden gaat niet bij iedereen over rozen, en de beschreven chaos die het bij mij teweegbracht - waarover ik me soms een beetje schaamde en daar ook weer op terug zou komen - heeft er voor mij en vele anderen gewoon bij gehoord. Dan probeer je als de opmerkelijke veranderaars op deze wereld verlies en verdriet in goud om te zetten. En voelt je gedwongen om dat uit liefde te delen. Liefde voor onszelf, voor de strijd die het kostte, voor de betrokkenen en de lezers die zich aangetrokken voelen tot dit relaas.

Heremietentijd begon voor mij een jaar voordat we stilgelegd werden door Covid en toen ik met mijn vier kinderen (Charlie, Jacques, Alexander en Bastiaan) op een oude boerderij in Raalte woonde. Ik was verliefd op Jan uit Amsterdam en was kunstenaar en horecaondernemer. De aan kanker gerelateerde oververmoeidheid die me te grazen kreeg, werd de aanloop naar werkelijk innerlijk geluk.

Ik hoop dat jij als lezer, je soepel mee laat voeren op alle - soms gemakkelijke - buitelingen en emoties die me te pakken hadden. En je mag weten dat ik kanker en Jan, uiteindelijk overwonnen heb. Mezelf vooral overwonnen heb, door te graven en te begrijpen.

Katinka H Durkstra

Het verlangen naar een tedere kus op mijn ontbrekende wimpers

Fysieke heling

Blauwdruk van mijn leven en het DNA-onderzoek

Emotionele heling

Bellen met de engelen en wakker worden

Spirituele heling

2022

22-02-2022 06.26 uur Heremieten-tijd

Een datum om van te kwijlen. Met hoeveel tweeën wil je een doordeweekse (dins)dag beginnen? Een engelengetal om je vingers bij af te likken. Wat ga je ermee doen vandaag? Misschien heerlijk niks, misschien van alles. Na een lang gesprek met een lieve vriendin die het kluzenaarschap bestudeerd heeft, heb ik iets nieuws geleerd. Mijn duizend dagen gaan er nog iets meer worden. Nou geen rare 'prophecy' over jezelf uitroepen Tinkie. Nee, maar er zit wat in. Een *life event* om wakker te worden, om van te leren, wat anders naar jezelf en het leven te gaan kijken en er dan ook naar te handelen, dat duurt even. In de Boeddhistische geschriften staat dat effectieve en louterende heremieten-tijd drie jaar en drie maanden en drieëndertig dagen en dan ook nog maar drieëndertig minuten erbij om het compleet te maken, duren. Niet heel raar. Elk proces heeft zijn tijd nodig. De wedergeboorte van onszelf zoals de wijze Maya's bijvoorbeeld beweren valt zo rond je tweeënvijftigste verjaardag. In mijn geval exact. De Mayakalender loopt iets voor ons uit. Twee weken voor mijn tweeënvijftigste verjaardag kreeg ik een longontsteking boven op de behandeling. Dat was kantje boord. Ik vind dat graven en onderzoeken, verbanden leggen, leuk. Alle verbanden uitpluizen eigenlijk, niet alleen die van de tijd. Onze aard, gedragingen, de veranderingen, elk proces groot of klein, uiteindelijk weer leuk. Het begon met heel erg niet leuk vinden. Gepaard met pijn vond ik het afschuwelijk zelfs. Niemand zit te wachten op een aardverschuiving. Maar *deep down* weet je wel dat het ergens goed voor is en ook noodzakelijk, daarna pas leuk. Leuk dekt de lading niet, maar dan zeker interessant en opwindend haast. Ja, heel erg spannend. Wat komt er hierna? Ik begin me dat af te vragen omdat de cyclus, de mijne, tot een einde lijkt te komen. Afgerond. Nog niet helemaal maar behoorlijk op weg naar een nieuw begin, of een volgende ronde. Ik probeer al tijden onder mijn steen vandaan te komen, een wederkerend thema na kanker en Jan. Toch kun je ervanuit gaan dat dit vanzelf wel gebeurt, op natuurlijke wijze. Trekken aan jezelf heeft net zomin zin als trekken aan een ander of een dood paard. Of aan iemand die zich als een dood paard gedraagt. Niet stilzitten nee, maar ook niet forceren is het devies. Wel wat makkelijker gezegd dan gedaan. Mijn op een na oudste vriendin is een echte heremiet.

Ze heeft ervoor gekozen en gestudeerd en die studie stopt nooit. Ze is iemand met de grootste klaterlach die ik ken en ontzettend sociaal betrokken, zeker bij de hulpbehoevenden, de ouderen, de stervenden. Zij nadert de tachtig en leeft volop. Ze fietst, om maar iets te zeggen, gemakkelijk tachtig kilometer op een dag en als ze naar me toe komt hier in de *middle of nowhere* dan doet ze dat óp die fiets, eitje. Nog geen twintig kilometer. Een kluizenaar of heremiet is niet per definitie iemand die alleen op een berg zit, je hebt varianten. Zoals we allemaal een variatie zijn op het mensdom. Uniek in ons 'zijn', dit is gesneden koek. In ons wezen allemaal een beetje gelijk en ook ontzettend verschillend. Zij doet wel ontzettend veel aan contemplatie, schrijfwerk, en spiegelen. Zij gebruikt haar hoofd, hersens, hart en gevoel. Zij onderzoekt. Ook zeker de ziel. Ik houd ontzettend veel van haar en zij is de enige op mijn dochter en zus na waarmee ik uren aan de telefoon kan hangen, alle woorden buitelen dan over elkaar heen, we grijpen elk onderwerp aan, de diepte in afgewisseld met een lachsalvo, *and so on*. Heerlijk. Zij is een fantastisch heremietje en ik leer veel van haar. Ze koos ervoor. Ik niet. Mij gebeurde het. En ik heb me er ook ontzettend tegen verzet een tijd lang. Ik wilde weer leven. Meedoen. Me niks laten overkomen. Maar dat lukte maar mondjesmaat. Echte contemplatie tijd en als zo'n heremietkreeft de modder induiken is óók erg leven, alleen duurde het even voordat ik dat prettig begon te vinden. Werkelijk in te zien. Het heeft de pijlers waarop ik besta van een fundament voorzien. Denk even aan de piramide van Maslow (hiërarchie van behoeften). In mijn leven - dat is dan mijn zielenpad - was er sprake van een tijdelijke stilte. En omdat het afronden van mijn ziekteproces met tegelijkertijd het helen van een gebroken hart, nogal wat tijd in beslag namen, duurde dat nu op de kop af tweeënehalf jaar. De overige zes maanden en uren en minuten mag ik nog ervaren. Niet in diep verdriet per se of eenzaamheid, maar om af te sluiten waar ik aan begon. Bewust nu. Aan van alles. Te veel om op te noemen als je de diepte in duikt en een ontdekkingsreis maakt. In je up. Anders kan het niet. Solitair zijn met een gezin en dieren en familie en vrienden lijkt een contradictie, maar laten we zeggen op heel veel momenten alleen. Eenzaam ook. Dat later weer in 'alleen' veranderde en nu soms een beetje begint te irriteren. Een heel gezonde kriebel om uit mijn grot te stappen. Geheeld en gelouterd. Gebutst en gedeukt ook. Uitgedeukt nu. Voor het grootste deel. We blijven kwetsbare mensen. Ook als we de ziel en de zin en alles van dat soort zaken beter verstaan. We zijn niet perfect. Hoeft ook niet. We gaan gewoon door. Ik spreek voor mezelf, ik ga gewoon door, zo goed en kwaad als ik kan, en dat voelt inmiddels best goed. Met die (volgens de boeddhistische 300 honderd en nog wat dagen filosofie) en nog eens grofweg honderdtachtig dagen voor de boeg - ik ga

me daar natuurlijk niet op vastpinnen - kan ik mooi nog een beetje tijd nemen om te helen, wat energie op te doen, mijn lijn te trekken en nog wat onderzoek te plegen hoe verder nu. De dingen die ik begon nog wat verder te ontwikkelen en de dingen die ik beoog nog wat verder uit te werken. Ik houd er wel van, kluizenaar zijn. Mits er een einde aankomt. Ik wil nog opnieuw verliefd worden, concepten en projecten de wereld in zetten, zelfs op een dag grootmoeder worden, alles van dat. Nieuwe mooie dingen proeven. Het beginnetje is gemaakt. Ik ging niet dood omdat ik nog van alles te doen heb, het is haar tijd nog niet geweest zegt men dan. Nee, dat klopt. Ik heb ook weer zin om van alles (iets meer gedoseerd nu) te doen. En omdat mijn lichaam genezen is, kán dat ook weer. Nu ik mezelf beter ken, mijn emoties niet meer zo met me op de loop gaan, kan ik dat hopelijk ook iets gemakkelijker doen. Arbeid loont zeggen ze toch? Dat geldt vast ook voor geestelijke arbeid, spirituele arbeid. Ja natuurlijk is dat zo. Dus de haast die ik soms heb om onder mijn steen of rotsblok uit te komen mag ik nog steeds blijven temperen want ik kom als ik klaar ben. Dat doe je in bed tenslotte ook. Eerder niet. In dit geval kom ik weer een beetje de wereld in als ik klaar ben met mijn zieke- en contemplatie tijd. Mijn heremieten periode. Ik geef het een naam, dat maakt het wat eenvoudiger om vast te houden. Te hanteren. Het wordt herkenbaar. Het wordt 'iets'. Van dolen naar iets concreets. Noodzakelijke groei en dan, *yes* ik kan niet wachten, bloei. Ontpop en wordt geen eendagsvlieg maar die vlinder met prachtige tekeningen op haar vleugels, die modernatuur op magische wijze bedacht heeft of onze schepper of wie dan ook, ze zijn zo mooi en menig kunstwerk is erop geïnspireerd. En in elke vlinder schuilt een engel, dat weet iedereen. Daarom zijn we de koning te rijk als er eentje op je arm komt zitten. Toch? Zelfs als men zich verder niet zo met engelen bezigt, een vlinder is tere en pure magie. De beste vriend van Jan, zijn naam is Dick, zei tegen mij; Sla die vleugels uit. Maar veel te vroeg. Ik was nog niet klaar. Heremetijd, heremiet, nog niet, ik kon het simpelweg nog niet. Wel aanschouwen allemaal, maar nog niet echt leven. Er naar *léven*. Nog los van alle inzichten, uitkankeren duurt gewoon erg lang. Dat wist ik zelf ook niet. Laat staan jij Dick, of anderen. Ja, het gaat goed. Nee lieverd, nog niet echt perfect. Maar dat is ook niet erg. Neem de tijd. Overhaasten zou opnieuw de afgrond in flikkeren betekenen. Ik zeg dat tegen mezelf zoals ik de afgelopen jaren vooral alleen tegen mezelf gepraat heb. Voornamelijk dan. Zoals een mini kluizenaar betaamt. En ik schreef. Alles op. Ik schreef ook brieven aan Jan. Daar kreeg ik nooit antwoord op. Dus schreef ik met mijn ziel. En later met mijn engelen. En zo begon ik antwoorden te horen als ik echt stil was. Tink en stil? Die altijd in het middelpunt stond? De roering opzocht? Ja, die kan ook stil zijn. Vroeger al (ik denk nu in ter-

men van voor en na Jan en kanker) alleen van wat kortere duur en wellicht wat minder intens of gefocust. Stil is geen lelijk woord en even niet mee kunnen doen ook niet. Dat is een maatschappelijk bepaald onzinnig idee. Een monnik in Tibet doet het goed maar in onze Westerse beschaving ben je op een bepaald moment min of meer gek of meelijwekkend langzaam?

Foto's uit 2019

Mijn Googlefoto's vraagt net of ik even terug in de tijd wil kijken. Liever niet (au of eng), ik doe het toch. Ik zie Joris mijn kater in het gangboord zitten. Hij is daar twee jaar en hij kijkt geïnteresseerd naar 'iets', zit onder het zeil dat Jan elke winter over zijn boot spant tegen de kou. Wat me opvalt is dat we toen nog van niets wisten. Er gaat een hele serene liefdevolle stilte uit van die foto. Niet van de storm. Niet van de veranderingen. Destijds nam ik de poezen en de hond mee voor de gezelligheid aan boord. Dat is echt iets voor mij en ik heb behoorlijk wat afgesleept. Ik woonde toen nog niet aan boord want ik had nog geen kanker. Hup in de auto schatjes en op naar mijn lief. Afslag 108 op de ring, *yes* bijna daar. Blij. *Happy*. De andere poes (Clea) staat ook op de foto, ze zit op een kersvers schapenvacht van de kerst daarvoor. Cadeautje voor Jan. Sofietje moet ergens op de grond liggen. Zij is dan nog lang niet *scruffy* en bijna dood. Gewoon een dertel oud lief hondje nog. Later zou ze met haar haaruitval voor spanning en stress zorgen op te weinig vierkante meters aan boord. Net als wijzelf. Jan moet in de kombuis gestaan hebben want ik zie een foto van een ontbijtje met verse eitjes op het aanrecht. Een momentopname uit de tijd van geluk. Gelukkig wisten we nog helemaal niks van alles dat ons boven het hoofd ging hangen. We vraten elkaar nog op. Waren lief voor elkaar. Er was niet de minste ergernis. We wisten niks van oorlog, irritatie, tranen, woede, stilte om te snijden, niks van dat. We wilden trouwen zelfs, en lekker voor altijd samen van het leven genieten. Ik weet inmiddels wel waarom dat niet lukte, maar de *shock* van het faliekant mislukken van die liefde heeft er ontzettend lang en hard ingehakt. En om eerlijk te zijn doet het dat nog steeds op momenten. Dan kan ik het niet rijmen, dat toen en nu. Dan zou ik zó weer een stap terug in de tijd willen zetten. We waren lichtelijk onderontwikkeld denk ik en zéker niet klaar voor een storm. De allergrootste die ikzelf in elk geval meegemaakt heb. Onze wortels zaten nog niet zo diep, en die zouden we ook pas krijgen door de ramp, na de storm. Ik hoop hij ook. Geen idee. De doodse stilte is nog niet doorbroken. Hij weigert. Ik ben daar woedend over geweest. Doodongelukkig ook. Gek ervan bijna. Geknakt erdoor op een haartje na. Nu weet ik dat het niet anders kon. Het

zo moest gaan zelfs. Ik moest mijn eigen wiel uitvinden en hij het zijne of niet, aan hem. Niet aan mij. De *timing* was moordend, dat wel. En ik zou het ook nooit meer over willen doen. *Ever*. Dat kan ook niet. Ik heb een punt bereikt waarop ik de dingen een beetje anders doe. Voor zover ik weet hij nog niet. Het stoort me niet meer. Ik mag het wel jammer vinden. Nog steeds, heus. Want die serene liefde op de foto, en die onstuimige ik vreet je op liefde die er ook heerste, was heerlijk. Die liefde is hoe liefde voor mij prima mag bestaan. Met een tikkeltje meer aan inzichten. Om stormen te pareren. En niet elkaar. Over het algemeen spreek ik me hier nogal negatief of aanmatigend uit over hem. Omdat ik me een beetje tegen hem afzet. Een vergelijk zoek. Iets dergelijks? Ook omdat ik vind dat hij nog 'blind' is. En tot slot, ik het lievide van hem ook nooit meer heb mogen of kunnen smaken. Dan ga je iemand dus langzaamaan toch minder lief vinden... Alleen de donkere kant, de zwijgzame, de ver weg ik besta niet meer voor jou of jij in elk geval niet meer voor mij kant. Die ken ik nu heel goed. Ik dénk wel vaak lief aan en over hem. Dat moet wel overduidelijk door alle woorden heen schemeren. Liefde stopt niet in een keer te bestaan. Ook niet als je elkaar pijn doet. Zoete herinneringen klinkt zo klef. Hij is niet opgelost in het niets, hij is geen herinnering, hij is een mens met zijn benen op de grond of boot. Ons verleden is een haast tastbare en uiterst verse beleving

Terug naar die foto van Joris in het gangboord. Compleet onbewust en gewoon gelukkig. Die kat, wij, de mooie ochtendzon, eitjes op het aanrecht, waarschijnlijk de geur van seks nog aan ons klevend, plannen voor de dag, geen wolkje aan de lucht. Zo kan een dag zijn. Jammer dat je je daar dan niet van bewust bent. Of wel? Maakte ik daarom die foto? Om vast te leggen dat ik gelukkig was? De sfeer te vangen met mijn camera, dankbaar was voor dat moment. Ik denk het wel. Ik had op dat moment ook nooit kunnen bedenken dat ik zijn foto's later stuk zou scheuren, me kapot zou janken, longontsteking en allergische reacties op chemo's moest overwinnen, hém wilde overwinnen zelfs, en blij zou zijn dat mijn haren nu bijna over mijn oren groeien. Ik richting halflang ga en ver weg van kaal en onvrouwelijk. Oei, wat heb ik daar een moeite mee gehad, onvrouwelijk worden, en hij denk ik ook. We kregen nog veel meer moeite met elkaar. Terwijl we het daarvóór schijnbaar moeiteloos deden: liefhebben. Elkaar afmaken en pijn doen, verlaten, is echt een stuk moeilijker. Zeker als de wind je in je gezicht slaat en de storm je van je sokken blaast. Mijn sokken. Jan had natuurlijk geen kanker. Kanker was een hoofdzaak voor mij destijds. Ja, daar kan ik niks aan doen, dat was zo. En daarop werden wij met onze verschillende karakters, onze uiteenlopende ervaringen en de manier waarop we met elkaar en onszelf omgingen de hoofdzaak. De

strijd om of voor de liefde werd in elk geval mijn hoofdzaak, beter worden zelfs iets minder. Die slag moest ik later natuurlijk inhalen. Ik ging plat op mijn gezicht, op wiebelbenen, uitgeput, op. Dat was mijn eigen schuld. Ik kon dat niet anders doen destijds. Nu ben ik wel wat wijzer, maar toen nog echt niet. Net als op de foto schijnt er vandaag ook een pril lentezonnetje. Ik neem aan dat we luiken en patrijspoorten even opengezet hebben, net als de tuindeur tijdens het ontbijt dat mijn zoon Bastiaan net gemaakt heeft voordat hij naar school ging. We hadden een mooi gesprek gisteravond. Over het leven. Over de keuzes die je maakt. Of niet maakt. Hij is leuk, ze zijn alle vier leuk, die *kids* van me. Ze moesten een stuk van de storm meemaken ben ik bang. Een flink stuk. Zij kunnen het afhaken en zwijgen van Jan niet zo gemakkelijk vergeven, wel steeds iets beter begrijpen. Ik deed er ook lang over. Net zo lang als over mijn eigen rol daarin. Vergeven en begrijpen is gelukt. Vergeten niet. Dat wil ik ook niet. Ik leerde van die kut tijd en leerde er zelfs van te houden. Ik hield sowieso van de goede tijd. De foto tijd. Misschien kropen we nog even terug in bed. Oh wat heb ik lang het bed niet gedeeld. Met hem niet en niemand niet. Ongezond haast. Of toch niet? Denk even aan je heremieten tijd. Ja, ok. Niet forceren. Gingen we daarna met een dikke trui aan en de Zodiac het water op, of bij onze vrienden op bezoek, bij de bakker vers brood halen, een boek lezen? Het lijkt op een zondag foto. Een lekkere vredige zondagochtend foto. Hij kent mijn nieuwe aanloop poezen niet. Weet ook niet dat ik een goed adres voor ze gevonden heb en ze donderdag opgehaald worden. Nou Doortje dan alvast. Omdat ik vier poezen te veel vindt. Straks mijn vleugels uit wil slaan en mijn menagerie niet groter maar juist kleiner moet worden. Maar die dieren ook niet voor de deur kon laten staan, uitgeput en mager. Nou ja, zodoende, wonen er nu kippen, een hond, en twee poezen bij. Sofietje is overleden. Dat weet Jan ook niet. Best gek eigenlijk. Ze ligt in de tuin naast mama. Waarop nu sneeuwkllokjes bloeien en straks vergeet-mij-nietjes. As is bijzonder vruchtbaar. Hij weet niet van mijn gedachten want ik stopte met schrijven en met brieven versturen daarna. Aan hem. Nee, ik lieg. Heel soms ontschiet me een tekst. Waarop ik wederom geen antwoord krijg. Dat doet veel pijn. Zielenpijn zelfs. Zijn zwijgen. Zijn doorleven. Waarom ik stuurde en schreef? Om de doodeenvoudige reden dat ik hem liefheb. Terug wilde halen. Al kon hij ze niet lezen schreef hij later, in een heel kort berichtje. Ja, de liefde is niet eenvoudig. Daarnaast had ik nog een heleboel andere redenen die ik probeer te verklaren door dit hele geschrijf heen. Voor mezelf met name maar vaak ook voor hem. *Anyway*, over het algemeen stuur ik braaf niks meer. Gister echter heb ik voor de lievigheid maar wel even een bal van mooie energie naast hem neergezet. Om zelf te weten of hij daarin zou stappen of dat zou laten. Ik zou kat-